

Rigsdagstidende.

1857.

Forhandlingerne paa Folkethinget. N°. 6.

Tiende Session.

3die Møde.

Lørdagen den 3die October.

(Fortsat.)

Skaardt: Uagtet det foreliggende Lovforslag særdeles meget ligner det, som kom frem i Landstinget i forrige Session, saa er der dog gjort temmelig vigtige Forandringer, nogle til det Bedre, men ogsaa enkelte, som jeg ikke synes ere til det Bedre. Et af Hovedpunkterne, som ogsaa blev fremhævet af den ærede sidste Laler, er det angaaende Erstatningen. Efter Forordningen af 1806 var det i sin Orden og consequent, at der ikke blev givet Erstatning, fordi den nævnte Forordning anerkjendte som Princip, at Snive var dødelig; i Notiverne til det foreliggende Lovudkast erkjendes den derimod for helbredelig, og Consequentsen deraf forekommer mig at være, at der maa gives Erstatning, og skal der gives Erstatning, saa er en Trebiedeel en saa lav Erstatning, at jeg snarere skal hælde til to Trebiedele, tilmed da det i det Lovforslag, som kom fra Landstinget, var vedtaget, at den Værdi skulde ansættes af Taxationsmændene, som Dyret vilde have havt, hvis det var rask, medens det nu er foreslaaet, at den Værdi skal ansættes; som Dyret er værd som angrebet. Taxationen bliver altsaa meget lav, og naar der nu endda kun skal gives en Trebiedeel, saa bliver det, vedkommende Eier faaer for sit nedslagne Dyr, næsten aldeles Intet. Der er flere Ting, som jeg er imod, men jeg skal paa dette Trin af Sagens Behandling kun omtale et enkelt. Dværke og qværkagtig Strengel omtales som Sygdomme, der skulle bevirke, at

man ikke maa føre det deraf angrebne Dyr hen paa Steder, hvor andre Dyr findes, eller paa fremmede Græsange; det er Sygdomme, som i Reglen ansees for meget ringe og ubetydelige, og det vilde derfor være et altfor voldsomt Baand paa Landmandens Færd, hvis han skulde være nødt til at lagttage alt, hvad der for saadanne Tilfælde er foreskrevet i Lovven. Det kan jo godt hændes, at hele Besætningen er angreben af disse Sygdomme, som dog sjelden ere dødelige.

Jung: Det glæder mig at høre, at den ærede sidste Laler noget har forandret den Anskuelse, han havde, da dette Lovudkast sidste Gang forelaa her. Den Gang meente han, at det var uønskeligt, at Erstatningen ikke blev for høi, men jeg hører, at han nu er kommen til det Resultat, at det var bedre, den blev noget højere end foreslaaet. Jeg er ogsaa af den Mening, at Erstatningen for de snivede Heste, der blive ihjelslaede, bør være saa høi som mulig, ja endog, at den bør være fuldstandig. Jeg troer, Lovens Hensigt er, saavidt muligt, at forhindre Udbredelsen af Snive, og naar man vil søge at hemme Udbredelsen af denne smitsomme Sygdom, er det min Overbeviisning, at det fleer bedst ved at give vedkommende Hesteier, som har været saa uheldig at faae sin Hest snivet, fuld Erstatning for Hesten, naar den bliver ihjelslaet. Man kan ikke antage, at Noget skulde søge at faae sin Hest smittet af Snive for at faae fuld Erstatning for den (Tscherning: Det er det Samme som at sælge Hesten, naar den har Snive!). Ja, det er det Samme, men istedetfor at sælge den, anmelder han Sygdommen, og Hesten bliver da slaet ihjel. Jeg maa